

Bestsellerauteur van *Ultiem bewijs*

PETER
JAMES

IK VOLG

JOU

THRILLER

...tot je van mij bent

Peter James

Ik volg jou

De Fontein

I

Vrijdag 7 december

Timing is alles.

Marcus Valentine leefde bij die woorden. Ze waren zijn mantra. Hij was angstvallig punctueel en scrupuleus in alles, te beginnen bij zijn kleding. Het was belangrijk voor hem om bij elke gelegenheid gepast gekleed te zijn. Al zijn kleding moest smetteloos schoon en gestreken zijn, of het nu de pakken waren die hij naar zijn werk droeg, zijn golf-outfit of de truien, poloshirts en chino's voor thuis.

Met zijn onberispelijk gekapte grijzende haar, zijn prominente rechte neus en doordringende grijze ogen, en zijn kaarsrechte houding waarvoor zijn corpulente lichaam langer leek dan het was, had hij soms de uitstraling van een roofvogel die alles en iedereen een tikje te scherp bestudeerde. Talloze van zijn patiënten aanbaden hem, al vonden een paar ziekenhuismedewerkers hem een beetje arrogant. Maar ze toereerden hem omdat hij goed was, of eigenlijk meer dan goed: hij was geniaal. Zelfs artsen buiten zijn eigen vakgebied vroegen hem regelmatig om advies bij problemen met hun patiënten.

Hij was nu halverwege de veertig en op de toppen van zijn kunnen. Hij genoot van de aandacht, maar had dan ook hard gewerkt om zo ver te komen en jarenlang veel van zijn sociale en gezinsleven opgeofferd. Dus dit was de tijd om ervan te genieten.

Maar vandaag was slecht begonnen. Hij was laat. Ontzettend laat. Hij had zich verslapen. Hij wist wel dat hij zich er niet zo druk om moest maken, maar dat deed hij toch.

Hij keek op zijn horloge, en daarna op het dashboardklokje om de tijd te vergelijken. Laat. Zo laat. Zijn hele dagplanning zou nu uit de pas lopen.

Zijn vrouw Claire had meer dan eens spottend gezegd dat op zijn grafsteen *TIMING IS ALLES* zou komen te staan. Marcus wist dat hij een beetje obsessief was, maar voor hem was dit een kwestie van leven

en dood. Timing was cruciaal in zijn beroep, bij de berekening van de datum waarop zwangere vrouwen uitgerekend waren, en evenzeer tijdens de kritieke momenten van de bevalling. Het was heel belangrijk in zo'n beetje elk aspect van zijn leven. Van ieders leven.

Claire's baan als executive coach was een stuk flexibeler, en ze paste haar werk in haar eigen schema in, iets wat hij nooit zou kunnen. Hij wilde altijd vroeg zijn voor een trein, een vlucht, en zelfs om te golfen. Hij zorgde ervoor dat hij bij een concert aankwam voordat de deuren opengingen en bij de bioscoop voor alle trailers, terwijl Claire hem voortdurend gek maakte door alles tot het laatste moment uit te stellen. Maar zij was drie weken te laat geboren, misschien had dat er iets mee te maken.

Deze ochtend om 08.40 uur, terwijl hij met samengeknepen ogen in de laagstaande zon met zijn linkerhand naar zijn Ray-Ban graaide, in het spitsverkeer op Victoria Avenue voor zijn dagelijkse rit naar het Jersey General Hospital, zou timing een nog belangrijker rol spelen dan hij ooit had gedacht.

Toen hij zijn zonnebril opzette, wist hij nog niet dat de volgende zestig seconden zijn leven voor altijd zouden veranderen.

Of eigenlijk de volgende zevenenveertig seconden, als hij het had nagegaan.

Vrijdag 7 december

Timing nul.

Georgie Macleans sporthorloge was vastgelopen. Het verkeerslicht bij de voetgangersoversteekplaats waar ze 's morgens meestal de drukke weg naar de boulevard overstak stond weer eens op rood. Maar ze was nu even met haar horloge bezig. Ze had snel gelopen, op weg naar een persoonlijk record, en toen had dat stomme ding kuren gekregen.

Nee, doe me dit niet aan!

Deze verkeerslichten waren de traagste op de hele wereld. Het duurde een eeuwigheid voor ze versprongen. Het verpestte haar tijden als ze moest wachten, op de plaats joggend om warm te blijven in de ijzige kou terwijl het verkeer te snel langsstroomde om de oversteek te wagen; bijna iedereen reed hier te hard.

Ze staaarde stilletjes smekend naar haar kostbare nieuwe sporthorloge: een super-de-luxe model dat zo'n beetje alles kon behalve de tijd aangeven, maar nu deed het ook al die andere dingen niet meer. In feite was het nu alleen nog maar een nutteloze, logge, glanzende rood met zwarte armband.

Toen haar oude, trouwe sporthorloge stukging, was ze op zoek gegaan naar een vervanger. Iets met een hartslagmeter en gps en waarmee ze verbinding kon maken met de RunMaster-app. De verkoper in de sportzaak had haar verzekerd dat dit ding meer rekenkracht had dan NASA toen ze de eerste mensen naar de maan stuurden. 'Heb ik dat serieus nodig, alleen maar voor een sporthorloge?' had ze hem gevraagd. 'Ja, dat heb je serieus nodig,' had hij haar plechtig verzekerd.

Nu was ze serieus pissig. Toen het eindelijk groen werd en ze de weg op rende, merkte ze de zwarte Porsche te laat op. De bestuurder had niet gezien dat het voor hem rood was geworden. De man kéék niet eens naar de weg.

Ze verstarde. Sloeg beschermend haar armen om het bolletje dat in haar buik groeide.

3

Vrijdag 7 december

Marcus Valentine was geïrriteerd. Wat was er zo moeilijk aan *Ik moet gaan, ik heb een spoedoperatie?*

De allereerste keer dat hij Claire had ontmoet, was hij hoteldebotel van haar geweest. Daarom had hij deelgenomen aan de management-training die ze in het ziekenhuis gaf, het jaar nadat hij naar dit eiland was verhuisd om zijn nieuwe leven als gynaecoloog-oncoloog te beginnen. Ze was lang, tener, mooi en goedlachs. Hoewel ze blond was, had ze hem ontzettend veel doen denken aan een meisje op wie hij als tiener verliefd was geweest: Lynette.

Zijn eerste ontmoeting met Lynette, op die perfecte midzomerse zaterdagmiddag, zou hij nooit vergeten. Hij was zestien en lag in het lange gras achter een struik, uit het zicht van de leraren, stiekem te roken met een groepje klasgenoten die spijbelden van cricket. Op een radio die een van de jongens had meegenomen was een nummer van Jason Donovan; 'Sealed with a Kiss'.

En toen was er aan de andere kant van het grasveld een prachtige verschijning opgedoemd.

Onmogelijk lange benen, golvend rood haar, een donkere zonnebril en een verleidelijk korte witte jurk die de contouren van haar lichaam onthulde. Ze was naar hen toe gekomen, had zich voorgesteld en een sigaret gebietst, en toen was ze bij hen komen zitten en had hun namen gevraagd. Ze hadden allemaal hun best gedaan om haar te versieren. Bij het weglopen had ze een kushandje naar hen toe geblazen en verlegen gezwaaid.

Naar hém, daarvan was hij overtuigd.

'Jij zit goed, Marcus!' had een van zijn vrienden gezegd. 'Ze vond je leuk. Al zou ik niet weten waarom, zo'n puistige dikzak als jij.'

'Ze was waarschijnlijk blind; daarom had ze die bril op!' zei een ander.

Marcus negeerde hun opmerkingen en pesterijtjes, stond op en haastte zich achter haar aan. Ze keek hem uitnodigend schuin aan en bleef staan. En gewoon daar, in het volle zicht van zijn ongelovige – en ontzettend jaloeerse – vrienden, had ze hem gezoend, langdurig en hartstochtelijk.

In de dagen erna hadden ze elkaar drie keer ontmoet, heel kort, voor een gesprekje en een lange tongzoen. Verder niets, want ze moest er telkens snel vandoor. Marcus werd stapelverliefd op haar.

‘Wanneer kan ik je weer zien?’ had hij bij hun derde ontmoeting gevraagd, amper gelovend wat een geluk hij had.

‘Morgen, zelfde tijd, zelfde plek?’ had ze geantwoord. ‘Zonder je kameraden?’

Marcus had die nacht amper geslapen omdat hij de hele tijd aan haar dacht. Om drie uur de volgende middag, een halfuur voordat ze zou komen, was hij tussen een veldloop uit geknepen en achter de struiken gaan zitten. Ze was precies op tijd.

Deze keer begonnen ze meteen te zoenen, voordat ze nog maar een woord hadden gezegd. Tot zijn stomme verbazing had ze haar hand in zijn broek gestoken en zijn penis vastgepakt. Glimlachend in zijn ogen, pompend met haar hand, had ze gezegd: ‘Wauw, jij bent groot. Denk je dat dat bij mij zou passen?’

Hijgend kon hij geen woord uitbrengen, en een paar tellen later kwam hij klaar.

‘Lekker?’ vroeg ze, nog steeds met haar hand in zijn kruis.

‘O, god!’

Ze keek weer in zijn ogen. ‘Laten we het goed doen. Zaterdag, zelfde tijd?’

‘Zaterdag.’ Hij zou dit dolgraag aan al zijn vrienden vertellen, maar wilde niet dat ze hem gingen bespioneren. ‘Aanstaande zaterdag, ja, zeker weten!’

‘Neem een paar kapotjes mee.’

‘Kapotjes?’

‘Bescherming.’

Het had hem bijna de hele week gekost, en opnieuw vele slapeloze nachten, om moed te verzamelen en het stadje in te gaan, of eigenlijk was het meer een groot dorp, bij de drogist naar binnen te stappen en om een pakje Durex te vragen. Hij was bediend door een meisje dat maar een paar jaar ouder was dan hij, terwijl hij met een hoofd als een

biet schichtig om zich heen keek of er geen leraren van zijn school binnen waren.

Tot zijn wanhoop plensde het op zaterdagochtend van de regen. Hij besepte dat hij Lynettes nummer niet had, en hij wist niet eens haar achternaam; alleen 'Lynette'. Om drie uur 's middags was de regen afgenomen tot een lichte miezer. Met de condooms veilig in de zak van zijn blazer, trillend van opwinding, geurend naar aftershave en met fris gepoetste tanden, liep hij naar de struikjes. Hij had zijn parka opgevouwen onder zijn arm om hem droog te houden. Daar konden ze op liggen, dacht hij.

Het werd halfvier, vier uur, en toen halfvijf. De moed zonk hem almaar meer in de schoenen. Om vijf uur sjokte hij driefnat en somber terug naar zijn slaapzaal. Misschien zou ze de volgende dag komen, als het beter weer was, hoopte hij vurig.

Op zondag was het prachtig weer. Hij wachtte opnieuw de hele middag, maar ze liet zich niet zien. En het weekend erna ook niet.

Het duurde drie tergend lange weken voordat Marcus Lynette weer zag. Drie weken waarin hij doorlopend over haar had gefantaseerd. Drie weken waarin ze geen moment uit zijn gedachten of zijn dromen was en hem verschrikkelijk afleidde van zijn schoolwerk. Na de lessen op zaterdagochtend trok hij een korte broek en een T-shirt aan en slenterde het dorp in, tegen beter weten in hopen dat ze daar aan het winkelen zou zijn.

En tot zijn opwinding zag hij haar! Eindelijk! Voor een bikerscafé. Ze stapte pal voor zijn neus van een motor af. De motorrijder bij wie ze achterop had gezeten was een bebaarde, getatoeëerde kleerkast in een leren jack met studs.

Marcus bleef abrupt staan en staarde naar haar toen ze haar helm afzette en haar lange haar uitschudde, waarbij ze haar hoofd als een wilde, prachtige vrije geest achterover wierp.

'Hoi, Lynette!' riep hij.

Ze keek niet eens naar hem toen ze haar arm om de kleerkast heen sloeg en hem kuste. Met hun helmen in de hand liepen ze naar het café toe.

'Lynette!' riep hij haar na. 'Hoi, Lynette!'

Terwijl hij zich naar haar toe haastte, keek ze hem alleen even minachtend en vernietigend aan en liep toen door.

De biker bleef staan en versperde hem de weg. 'Had je wat, dik-

kerd?’ Hij stak een getatoeëerde vuist met grote, glanzende ringen op. ‘Wil je soms een klap op je bek?’

‘Ik... Ik wilde alleen Lynette even gedag zeggen!’

Ze was blijven staan om naar hem te staren, maar wendde zich ongeïnteresseerd weer af.

Marcus had de twee nagekeken toen ze arm in arm het café in gingen.

Hij was haar nooit vergeten. Hij dacht niet elke dag aan haar, maar tijdens mijlpalen – zoals allebei zijn huwelijksdagen – spookte ze altijd even door zijn hoofd. Dan vroeg hij het zich toch af. Stel dat hij met Lynette ging trouwen. Nadat hij de geneeskundeopleiding bij Guy’s Hospital had voltooid nam hij een baan aan in het Bristol Royal Infirmary, waar hij zijn eerste vrouw Elaine ontmoette. Dat huwelijk was een ramp geweest. Binnen een paar maanden, terwijl hij de klok rond werkte om zijn carrière op te bouwen, was Elaine tot zijn grote wanhoop zwanger geworden. Maar ze kreeg een miskraam en in de nasleep, terwijl Elaine een emotioneel wrak werd en hij nog harder ging werken, was hun huwelijk uitgedraaid op een vechtscheiding.

Nog voordat de scheiding rond was, had hij de vacature voor deze baan op Jersey gezien en er met succes op gesolliciteerd.

In het General Hospital op Jersey had hij Claire ontmoet, en alle herinneringen aan die zalige zomerdag met dat nummer van Jason Donovan op de achtergrond hadden zich weer over hem heen gestort.

Toen hij met Claire trouwde, voelde hij zich compleet. De eerste twee jaar, in hun mooie huis op de heuvel in Saint Brélade met het prachtige zeezicht, waren ze heel close geweest. Zo ontzettend bij elkaar op hun gemak dat er momenten waren geweest – als ze een beetje te veel gedronken hadden – dat Marcus in de verleiding was gekomen om een duister geheim uit zijn jeugd met haar te delen. Maar altijd had hij zich ingehouden.

Maar toen was de tweeling geboren en was hun relatie onvermijdelijk veranderd. En nog meer toen het volgende kind zich aandiende. Anders dan in zijn vorige huwelijk was hij nu klaar geweest voor kinderen. Ze completeerden hem als gezinsman, maar hij vond het geen prettig gevoel om voor Claire naar de vierde plaats te zijn gedgegradeerd, na de kinderen.

Claire bleef vol goede moed, ook al zat ze meestal thuis met de behoeftige driejarige tweeling, Rhys en Amelia, en een nog behoeftiger baby van negen maanden, Cormac; de ‘Kotskomeet’. Achteraf bezien

was drie kinderen onder de vijf enorm stressvol en had dat zijn tol geveerd van hun relatie. Hij kon alleen maar hopen dat het beter zou gaan als de kinderen wat ouder waren. Maar ondanks zijn twijfels was hij voor de buitenwereld de trotse, gelukkige vader.

Marcus had veel bevriende stellen uit elkaar zien groeien wanneer er kinderen kwamen, en jesus, zijn eigen ouders waren ook niet bepaald een lichtend voorbeeld geweest. Hij was in de loop der jaren gaan beseffen dat kinderen niet altijd de lijm waren die relaties bij elkaar hield, maar soms juist de katalysator voor het stuklopen ervan. Hoewel echter veel ouders de kinderen daarvan de schuld gaven, kende hij de waarheid: het was andersom.

Zouden Claire en hij anders zijn?

Niet als hij op vanochtend moest afgaan. Claire was zo afgeleid geweest door het geruzie van de tweeling dat ze Cormac veel te hete melk had gegeven. Daarbovenop was ze vragen gaan afvuren op Marcus, hem steeds in de weg blijven staan toen hij de voordeur uit wilde lopen. Als een menselijke barrière, even lang als hij, met haar lange blonde haar wild om haar gezicht.

Wanneer zetten we de kerstboom op?

Wie komen er?

Wat voor lampjes zullen we buiten ophangen?

Wanneer geef je me een lijstje van wat je voor kerst wilt? En moeten we voor de tweeling dezelfde cadeaus kopen, of verschillende? We moeten die binnenkort wel gaan halen, anders is alles weg.

‘Ik moet naar mijn werk. Later, alsjeblijft, Claire, oké? Op vrijdag ben ik altijd in de OK. Ik heb vandaag een spoedje – een buitenbaar-moederlijke zwangerschap – en iedereen zal al omgekleed staan te wachten, want ze weten dat ik nooit laat kom voor de eerste incisie.’

‘Kom op, je hebt altijd wel een of ander spoedje. “Later” is geen tijdstip! Later is nóóit! Zeg je dat ook tegen jonge ouders als ze vragen wanneer hun baby komt? “Later”?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, dan zeg je “11 juni” of “16 juli”. Of jou kennende zeg je waarschijnlijk “om exact 15.34 uur”.’

Toen hij eindelijk de deur uit stapte, lag hij elf minuten achter op schema. Tijd die hij op een rit van achttien minuten nooit zou kunnen goedmaken.

De vreugde van kinderen! Al die zwangere vrouwen die hij vanmiddag in zijn spreekkamer zou zien. Om de gel op hun bolle buik te

smeren en er met de transducer overheen te gaan. Ze op het scherm het schimmige silhouet te laten zien van de kleine leventjes binnen in hen.

Kijken naar hun blijе gezichten. Hun wereld op het punt voor altijd te veranderen.

Weet je wat er straks komt? Maanden van slapeloze nachten. En voor sommigen van jullie het einde van jullie leven zoals jullie dat kennen. Alle offers die jullie in de komende jaren zullen brengen? Zullen jullie genieën voortbrengen die de wereld beter gaan maken, of ondankbare kleine ettertjes die jullie niets dan kopzorgen opleveren? De gok van het leven. Een braaf kind... of een nietsnut? Aanleg, opvoeding; goede ouders, waardeloze ouders. Je hebt een vergunning nodig om bepaalde soorten dieren te mogen houden, maar elke onverantwoordelijke idioot kan kinderen krijgen.

Hij wist dat hij positiever zou moeten zijn, zijn denktrant zou moeten veranderen. Maar hij kon er niets aan doen; dit was gewoon hoe hij het voelde. Steeds meer. Dag na dag. Tot diep in de nacht werken in het ziekenhuis. Regelmatig oproepdienst in de weekenden. Hij had contact onderhouden met een paar van zijn oude vrienden op de kostschool. Een van hen was een exorbitant rijke hedgefondsmanager geworden en was nu een gebruinde, ontspannen hedonist met een superrijke hedgefondsmanager-echtgenote en een gevolg van acolieten in witte pakken. Ze noemden zichzelf trots de DWD's, omdat ze alleen op dinsdag, woensdag en donderdag werkten. Wat een leven!

Een andere oude kameraad leek al net zo ontspannen in zijn baan als zeilinstructeur. Marcus bewonderde zijn keus om bescheiden te leven en op zijn vijfenveertigste nog steeds op avontuurlijke backpackvakanties te gaan met zijn vrouw.

Het leek soms wel alsof Marcus het leven van ieder ander benijdde.

Oké, hij verdiende goed en genoot van de waardering die hij kreeg voor zijn rol in het ziekenhuis, maar soms had hij toch het gevoel dat hij de verkeerde levenskeuzes had gemaakt; inclusief de verkeerde carrière. En misschien het verkeerde vakgebied. Soms maakte hij mensen gelukkig, maar vanochtend niet. Zijn eerste operatie was de verwijdering van de enige nog overgebleven eierstok van een vrouw van negenendertig. Ze had negen zware jaren van kunstmatige inseminatie doorstaan, en nu was haar laatste kans op een natuurlijke zwangerschap verkeken. Haar symptomen waren nog maar anderhalf uur geleden bevestigd en hij had weinig tijd te verliezen.

Vloekend omdat hij zo laat was, reed hij harder dan toegestaan over Victoria Avenue, met zijn honkbalpet diep over zijn ogen tegen de laagstaande, verblindend felle zon. Rechts van hem was het eb in de baai van Saint Aubin. Vollemaan. Hij had het gevoel dat het bij hemzelf ook laagtij was.

Hij schudde zichzelf uit die bui en drukte op een sneltoets van zijn telefoon om zijn assistente Eileen te bellen en door te geven hoe laat hij verwachtte aan te komen.

Toen keek hij voor zich en zag het rode licht.

Waar hij behoorlijk hard opaf reed.

Een jonge vrouw met rood haar, in hardlooptkleding, stond midden op de weg. Ze staarde in afgrijzen naar hem.

Verstijfd.

Met haar handen om haar middel geslagen.

Shit, shit, shit.

Hij stampte op de rem.

De wielen blokkeerden. De auto begon te schuiven. Zwenkte naar links, naar rechts, weer naar links, de banden piepend en rokend.

O Jezus.

Hij ging recht op haar af. Geen controle meer over de auto. Hij was alleen maar een passagier.

Lees verder in *Ik volg jou*

Eerste druk, september 2021

Oorspronkelijke titel *I Follow You*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan, imprint van PanMacmillan, Londen

Copyright © 2020 Really Scary Books/ Peter James

The moral right of Peter James as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie © CollaborationJS / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5591 8

ISBN e-book 978 90 261 5592 5

ISBN luisterboek 978 90 261 5800 1

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Van Peter James verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Roy Grace-thrillers:

Doodsimpel

De dood voor ogen

Op dood spoor

Op sterven na dood

Ten dode opgeschreven

Doodskus

Dodemansrit

Schijndood

Doodsklok

Als de dood

Tot in de dood

Dodelijke affaire

Doodsangst

Stand-alone thrillers:

De perfecte moord

Perfectie

Ultiem bewijs